

Kedves Testvérek!

Ha az evangélium üzenetét keressük, akkor az mindig Istenről szól, Isten és ember kapcsolatáról szól. Az üdvösségről szól, az örök életről szól. Ebben a részletben, két történet annyira látványosan szól a testünkről, és test segítségével a hitről. Az Istenhez való viszonyunkról. Az egyik az asszony betegségéről, a tömegről, az érintésről. „Ki érintett engem?” Keresi, hogy ki volt az? Az asszony leborult eléje. „Én voltam az.” „Menj, és maradj egészséges, őrizd meg az egészségedet!” A hírről, hogy a kislány beteg, a hírről, hogy a kislány meghalt, hogy kiment az élet a testéből. Azután Jézusról, aki maga mellé vesz embereket, hogy együtt legyenek ebben a testi valóságban. Megérinti a kislányt, azt mondja neki „Kelj föl!”. Végül az evangéliumnak befejezése, azt mondja: „Adjatok neki enni!” Igaz, hogy most támadt föl a halálból, de attól még lehet, hogy éhes.

Leszűkíteném a gondolataimat a vérfolyásban szenvedő asszony és Jézus találkozására. Az asszony hitének a természetét szeretném megragadni, szavakban kifejtteni. Azzal a vágygal, hogy az asszonynak a hitét ebben a nagyon izgalmas összetettségben tárjuk föl. Ahogy szoktuk ezt mondani, test és lélek, e világ és túlvilági üdvösség vonzásában. Nem egyszer a hit a testi valóságokon keresztül mutatja meg magát? Ez az asszony kiszolgáltatott. Hát, hogy mennyire? Tizenkét éve beteg. Miközben nagyon szenved, ez indítja valamilyen hitből fakadó cselekvésre, az Istennel való találkozásra. A kiszolgáltatottság nagyon is része az Istenhez fűződő viszonynak. Megvan a kiszolgáltatottság, közben az asszony kezdeményez. Nagyjából az a forgatókönyv, megy az asszony, odaborul Jézus elé, „Jaj, egyáltalán szóba állsz-e velem? Jaj, ha te akarod, meggyógyíthatsz. Ha te rajtad múlna...” Milyen érdekes, a hitnek ez a jellemzője az asszony szempontjából, ott van ez a drámai kiszolgáltatottság, ami már nagyon régóta tart, és mégis kezdeményez. Az asszony hite mit tartalmaz? Azt, hogy Isten mindenható. Most nagyon leegyszerűsítettem. „Jézus akár meg is tud engem gyógyítani. Ő erre alkalmas.” És miközben ezt látja és nézi az asszony: „Hát igen, azért fordulok hozzá, nem véletlenül éppen ő hozzá fordulok.” A hitében ez van, hogy „Te akármit megtehetsz, értem. Akkor én most odamegyek, és megérintem a ruhád szegélyét és meggyógyulhatok.” Az asszony nem is kér engedélyt, ő azt kitalálja, és már csinálja, kezdeményez. Miközben ő cselekszik és kezdeményez, aközben a végkifejletet teljesen Jézusra bízva. Ez a bizalom, én kezdeményezek és cselekszem, aztán majd meglátjuk, hogy mi fog történni.

Tulajdonképpen azt is lehetne mondani, hogy itt két világ is találkozik. De tényleg, azért mondhatjuk, hogy szinte két külön világ, a Mesternek, a rabbinak a világa, a Megváltónak a világa, és az asszony világa. Amikor az asszony megérinti Jézusnak a ruháját, találkozik ez a két világ. De hogy közben is még, és utána is milyen izgalmasan, még megvan ez a szaggatott határvonal a két világ között, mert Jézus érzi, hogy történt valami, de nem tudja, hogy ki az.

Ez az asszony nagyon is figyelembe veszi a körülményeket, mondjuk így a hagyományokat, hogy mit szabad, mit nem, mit illik, mit hogyan, nagyon is figyelembe veszi. Honnan tudjuk? Azt mondja: „Elég, ha csak a ruhája szegélyét érintem.” De miközben nagyon figyelembe veszi, hogy „Igen, igen, nem csak én létezem. Hát, itt vannak körülmények, vagy egy helyzet, van egy hagyomány, a szokások és a többi. Rendben, igazodom ehhez.” Miközben igazodik a helyzethez és a körülményekhez, azt mondja: „Jó, megteszem, amiről azt gondolom – most a szó jó értelmében –, hogy nekem ezt meg kell tenni. Akkor is, ha ez szokás, ha nem szokás, ha más csinálja, nem csinálja, illik, nem illik, hagyomány, nem hagyomány. Én azt megcsinálom.” Milyen gyönyörűséges az asszony hitének ebből a szempontból ez az árnyaltsága és összetettsége.

Ez az asszony, ez derül ki, ráadásul a gyógyulás után, félve-remegve, bizonytalanul odaborul Jézus lába elé. Tehát miközben ő fél, és remeg, és bizonytalan, aközben kétségkívül

őszinte, és fönntartja a nyitottságát Jézus felé. Milyen izgalmas a hitnek ez a természete, hogy attól, hogy bízom Jézusban, még félhetek, még aggódhatok, és lehetek bizonytalan. Ámde azzal, hogy látja, hogy Jézus keresi, leborul, őszintén elmondja az igazságot, föltárja, hogy mi hogyan volt – ez mit jelent? Az asszonynak ez a – mondjuk így, hogy – nagyon is hatékony hite, az nem zárja ki a félelmét, a bizonytalanságát, aggodalmát, de közben pedig szabadságot ad neki, hogy azt mondja: „Akkor is őszinte leszek. Én voltam, elmondom, föltárom, így volt.”

Milyen sokan imádkozunk a hitünkkel, és egy csomó mindent nem tárunk föl Isten előtt. Kérni kérjük, de hogy mi őszintén, az igazságnak megfelelően térdeljünk Isten elé, és úgy kérjük, az mestermunka. Sokszor az imádságban is megvan az, hogy térdelünk, leborulunk, mondjuk. De itt hogyan volt? Térdelt, és leborult, és úgy mondta. Miközben a bizonytalansága, a félelme, az aggodalma és a szorongása nem tette lehetetlenné Jézus előtti őszinteségét.

Egészen érdekes, párját ritkítja, hogy itt az asszony tud valamit, amit Jézus nem tud. A szó szoros értelmében, az asszony pontosan tudja, hogy „Én voltam az.”, Jézus pedig keresi, ki volt az. Ez egészen rendkívüli helyzet. Milyen izgalmasan föltárja a hitnek megint csak ezt az árnyaltságát. Mi mindig azt mondjuk, az Isten mindet tud, talán mondani sem kell, meg kérni sem kell. Közben itt milyen érdekes, hogy lehetséges az, hogy valamit el kell mondanom, ki kell fejeznem, érdemes megfogalmaznom. Nem azért, mint hogyha Isten mindentudását, vagy mindenhatóságát ezzel megkérdőjeleznénk. Azért, mert ez egy két személy közti kapcsolat megkívánja, az asszony hite? Ebből a szempontból ez egy bizalmi viszony. Ugye ismerjük, a társ kapcsolatban a bizalmi viszonyra hivatkozva az egyik fél azt mondja: „Miért mondjam, hogy szeretlek? Miért mondjam? Úgy is tudod.” Lehet, hogy tudja, és mégis milyen másmilyen a kapcsolat, hogyha mondom.

Egészen rendkívüli, hogy itt történik egy gyógyulás esemény, és a gyógyulás esemény után van a találkozás. Egyébként is valahogy azt tartanánk természetesnek, van egy találkozás, egy köszöntés, egy kérés, tehát akkor már ott kapcsolatba kerülnek, és aztán a kapcsolatba kerülés részeként megtörténik esetleg egy gyógyulás. De itt nem így van. Itt úgy van, hogy egyszer csak történik egy gyógyulás úgy, hogy szinte nincs is kapcsolat, mert az asszony érinti meg Jézust, és utána van a találkozás. Milyen döbbenetesen érdekes az, ahogyan mondjuk a hittel, vagy a bizalommal kapcsolódunk Istenhez, Jézushoz. Kérünk esetleg valamit, és hogy amikor valami történik, vagy nem történik, nagyon gyakran a kapcsolatnak ott vége van, nem folytatjuk tovább. Ebben a történetben pont fordítva van, van egy nagy esemény, és a nagy esemény után teljes természetességgel kezd kibontakozni, tovább zajlik ez a viszony és ez a kapcsolat. Tehát a kapcsolat nem egyszerűen csak, mondjuk így, hogy föltétele, valami szükséges befektetés, hogy aztán kijöjjön a várva várt gyógyulás. Itt a várva várt gyógyulás megtörtént, az asszony pedig rászánja az időt, energiát, őszintén, félve, folytatja a kapcsolatot.

Végül a záró gondolatunk így szól. Milyen szép ez is, többször is elhangzik Jézus szájából: „Menj békével!” Esetleg csináld még ezt vagy azt, szinte forгатókönyv szerű. „Hited meggyógyított téged, menj békével!” Nagyon sokszor meg milyen utasítást hallunk? „Jöjj, és kövess engem!” Milyen gyönyörű, gyönyörű árnyaltsága és összetettsége ez a hitnek, hogy Jézus egyaránt mondja azt, hogy „Menj, és csináld! Menj, és tedd!”, és azt is, hogy „Gyere, jöjj, és kövess engem!” Ha az embernek van királyi, fejedelmi útja az Istenhez, akkor az lehet, hogy elsősorban és főképpen a saját testünkön keresztül vezet. Ezért az ember teste nem is egyszerűen csak az Istennel való találkozás helye, vagy tere, hanem sokkal inkább fölfedezhetjük azt, hogy a mi testünk Istennel, Jézussal való közös otthonunk lehet. Amen.